

Tilslidst bestemte hun sig da til at vente dermed til den første Gang, de igen helt tilhørte hinanden.

Hun standsede paany og sagde, idet hun trykkede hans Haand til sit Hjerte, at han skulde holde sig hjemme den næste Formiddag, hun vilde da komme ind og besøge ham.

Per lod først, som om han ikke forstod Meningen, og sagde:

„Det er desværre umuligt, kære! Gennem Ivan har jeg netop faaet Tilsigelse til et Forretningsmøde hos Max Bernhardt imorgen Klokken ti. Nu kommer Arbejdets Tid!“

„Men saa senere paa Dagen. Naar det bedst passer dig.“

„Nej, det gaar skam ikke an, du! Vi maa være forsigtige her.“

Hun saae overrasket paa ham. Der var noget i den lille Latter, hvormed han ledsagede disse Ord, der saarede hende.

Saa gik hun videre og talte ikke mere derom.

De forlod nu Alleen og gik ud paa Stranden. Her — tæt ved Vandet — stod der en Bænk med en halvrund Skærm omkring. Solen var netop gaaet ned. Sundet laa metalblankt under en rødskyet Himmel. Grusskrænterne ovre paa Hveen glødede. Inde fra Dyrehaven lød den kogende Brusen, der kan holde sig i Skovene længe efter, at alle Vinde har lagt sig. Ellers var der ganske stille. De kunde aldeles tydeligt høre Aareslagene af en Robaad langt, langt ude.

For at undgaa flere Spørgsmaal gav Per sig til at slaa Smut. Det havde han været en Mester i som Dreng, og det morede ham nu at mærke, at han efter saa mange Aars Forløb ikke havde glemt „Taget“. Jakobe sad henne paa Bænken, forover-